Коза вилізла на хату.
— От я, — каже, — ловка! —
І уздріла на дорозі
Сіроманця-вовка.
— Звідкіля це, — закричала, —
Ти ідеш, дурило?
Чи вже скоро з тебе, клятий,
Люди зварять мило?
— Бекай, мекай, — мовив сірий, —
Наволоч рогата.
Це не ти глузуєш з мене,
А висока хата.

Так сидить, буває, дядя
У високім кріслі.
Що не скаже — все дотепно,
Все високі мислі.
А як з крісла того дядю
Двинуть межі плечі,
Що не ляпне — всі говорять:
— Дурні його речі...